

mirno predavanje. Proti koncu ure še enkrat isti prizor. Sredi stavka povzdigne profesor nekoliko glas, iz katerega je zvenelo nekaj čudnega, nekaj ironičnega, zaničljivega; bile so besede: — „oder wie die Bibel sagt“ — in zopet isti divji krohot, če mogoče še večji, še glasnejši, in zopet plosk in smeh . . .

Po končanem predavanju se vzdigneva z Ivanom Ivančičem. Pogleda me in reče: „Ali si sedaj spoznal, kako učenjaki mislijo o veri in Sv. Pismu?“ Priznavam Ti, da me je vse to iznenadilo in pretreslo do dna duše; nazadnje so nas pa morda le res samo slepili od prve mladosti . . . Postal sem zamišljen in žalosten. Ivančiču sem odgovoril samo to: „Pa čemu se norčuje iz Sv. Pisma in Boga, če mu je vse to bedarija?“ — „Vidiš, naiven si še“, pouči me tovariš, „učenjaku je samo do resnice, in zasmeh je včasih edina pot, po kateri se izbijejo iz glav take vrste predsodki. V par tednih bode tem slušateljem popolnoma izginila iz glav srednjeveška tema, kar so je še prinesli s seboj na vseučilišče.“ — — — „Ali mislijo tako vsi profesorji tukaj?“ vprašujem dalje. — „Naravoslovci in na medicinski fakulteti vsi, za druge se ne brigam, pa jih tudi ni vpoštevati . . .“

Odkritosrčno Ti povem, da mi je silno hudo pri srcu po vsem tem. Dosedaj me je vera spremljala povsod, po vseh potih, obvarovala me toliko prestopkov, zmot, dajala mi moči v toliko dušnih bridkostih — in sedaj naj se je še oklepam? Mati so mi jo vcepili v srce, brez njihove roke se ne bi bila prijela. A sedaj nastane vprašanje: Kdo se moti, mati ali vsi ti učenjaki? Učenjaki, ki živé samo vedi, ti naj bi se motili?

Kaj ni verjetnejše, da se motite Vi, bogoslovski učenjaki, ki študirate same stare, zaprašene hebrejske in latinske knjige, dočim naravoslovci zajemajo iz žive knjige, iz prirode same?!

In vendar niso vsi taki! Glej, baš danes dopoldne sva šla s Coklarjem k med. dr. C. Schwarzu, prosit ga, da bi naju sprejel v „Studentenheim“, kjer imajo vseučiliščniki zastoj stanovanje. V I. okraju stanuje, blizu cerkve sv. Štefana. A njegovo stanovanje? Strmel sem in gledal, in še sedaj ne morem zbrati svojih misli. Kako, kako je to mogoče: doktor medicine, in to na Dunaju, pa ima v predsobi, v čakalnici, kip — Lurške Matere božje, in notabene, pred kipom gorí lučca!! In Ivan Ivančič trdi, da so vsi profesorji medicine Clausovega mišljenja! — A dr. Schwarz je vendar študiral na Dunaju! — In on časti Marijo! on veruje v čudeže v Lurdu! In kako prijazen je bil z nama, in odkritosrčen! Židov ne more. A njegova fiziognomija je čudno podobna židovski, in pravijo, da je še njegov stari oče bil pravi, pravoveren žid. In židje se najhujše posmejujejo pri Clausovem predavanju . . .

Uganka za uganko! Kdo se moti? Morda pa sploh ni resnice? Čudna vožnja po morju se je začela . . . Pojde-li vse po vodi . . .? V „Studentenheim“ bom najbrže sprejet. — Dr. Schwarz želi tudi, da bi oba s Coklarjem vstopila v dijaško društvo „Austria“. Ne vem, čemu? Slovenci imamo vendar svojo „Slovenijo“. Pogledat pojdem pa vendar-le enkrat!

Prijatelj, ne zgražaj se preveč nad potapljačim se

Ivanom.

Iver.

Kadär ti kupa polna je pelina,
kadär pomlaja rádost ti obraz:

tedaj pač čutiš, da srce bogato
v besedi reven le ima izraz.

Mira.